

Мечът на вечността
Пробуждане

Brandon Sanderson
INFINITY BLADE: AWAKENING
Copyright © 2011 by Chair Entertainment Group, LLC
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

МЕЧЪТ НА ВЕЧНОСТТА: ПРОБУЖДАНЕ

2019 Артлайн Студиос Пъблишинг

Всички права запазени.

Автор: Брандън Сандерсън

Превод: © 2019 Цветана Генчева

Редактор и коректор: Венелин Пройков

Корица: Ина Димитрова

Предпечат и печат: Артлайн Студиос Пъблишинг

Издател: Артлайн Студиос Пъблишинг

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-152-1

БРАНДЪН
САНДЕРСЪН

INFINITY

BLADE

ПРОБУЖДАНЕ

Артлайн Студиос Пъблишинг
София, 2019

Пролог

Смъртта на божеството не промени много живота на хората от Дремова паст. Всъщност повечето от тях дори нямаха представа, че божеството им е посечено.

Онези, които знаеха, се възползваха.

– Няма за какво да се тревожите – вдигна ръце Уийликс, застанал на импровизиран подиум, направен от две каруци. От едната му страна беше застанал дерил, едро, тромаво създание, което съвсем бегло наподобяваше човек. Дерилите бяха най-различни видове, но този имаше наситено виолетова кожа и ръце, дебели като дънери.

– Винаги сте си плащали данъците, които ми дължите, и аз съм ги предавал на когото трябва – продължи Уийликс пред насъбралата се тълпа. – Отсега нататък ще ги задържам и ще бъда вашият господар. Няма да е зле да имате водач, който е местен човек.

– Ами Бога Крал? – провикна се човек от обзетата от нервно напрежение тълпа. Нещата в Дремова Паст не се

бяха променяли от векове. Хората работеха до изнемога, за да изпълнят задълженията си, и бяха принудени да предават почти всичко, което притежаваха, на събирачите на данъци.

– Бога Крал няма нищо против това споразумение – отвърна Уийликс.

Някои от тълпата се разшумяха, но какво да кажат? Уийликс разчиташе на дерили и войници – и по всяка вероятност, на благословията на Бога Крал.

Непознат пристъпи напред, отдели се от множеството. Въздухът носеше привкус на мокро, миришеше на минерали; градчето Дремова Паст бе построено вътре в огромна пещера. Имаше огромен отвор, подобен на усмивка, стотина метра напред, хиляди сталактити висяха от тавана; повечето бяха толкова дебели, че трима мъже, стиснали ръце, не можеха да ги обхванат.

Затова пък от многобройните грамадни скални формации бяха останали единствено основите. Стотина огромни вериги висяха от пещерния таван, горната част вклинена в камъка. Мъжете от града се изкачваха по тези вериги всеки ден, прикрепваха се към тавана, откъдето изкопаваха безценните минерали, които изискваше от тях Бога Крал.

Местата на сградите в града се променяха всеки месец, местеха ги от местата, където работеха миньорите. Независимо от това, повечето хора – мъже, жени и деца – носеха шлемове, за да ги защитават от падащи скали.

– Защо сега? – провикна се един смелчага. – Защо да имаме местен господар, след като преди винаги си избирахме лидерите?

– Бога Крал не е длъжен да ви обяснява решенията си! – изрева Уийликс. Вместо шлем той бе нахлупил своята шапка на митар и впечатляващ кадифен костюм във виолетово и зелено.

Гражданите притихнаха. Да не се подчинят на Бога Крал бе равносилно на смърт. Повечето дори не се осмеляваха да задават въпроси.

Непознатият заобиколи тълпата, мина под провисналите вериги с дебели, черни железни халки. Някои от хората го погледнаха, опитаха се да различат лицето му, скрито под надвиснала качулка. Повечето не му обърнаха внимание, предположиха, че е от дошлите с Уийликс. Отдръпнаха се, за да му направят място, докато се промъкваше към центъра на множеството, където митарят продължаваше да обяснява новите правила за града.

Непознатият нито разблъскваше, нито побутваше хората; насъбралите се не се бяха скупчили гъсто и не се налагаше. Подмина една от дебелите вериги и се поколеба, протегна ръка и отпусна пръсти върху нея.

Във веригата бяха вплетени сини панделки, останали от фестивала преди седмица. Окапали венчелистчета от цветя – сега увехнали – все още се криеха в някои пукнатини и ъгълчета. Някои от сградите дори бяха пребоядисани. Всичко това бе за Пиршеството на Жертвата, което се състоеше на всеки две десетилетия.

– ...така че не поставяйте под съмнение властта ми – заяви Уийликс. Посочи предната част на тълпата, мъжа, който бе задал въпроса. – Друго да кажеш?

– Не... не, господарю – сви се той.

– Чудесно – продължи Уийликс. – Разотивайте се тогава и се хващайте на работа.

– Ама, господарю! – обади се отново човекът. – Аз...

– Виждам, че отново задаваш въпроси – рече Уийликс. Замахна с ръка. – Ще си платиш. Ще запомниш на кого принадлежиш.

Дерилите се спуснаха към гражданите. Бруталните чудовища бяха различни и като цвят на кожата, и като форма, и като цвят, някои с нокти, други с пламтящи очи. Те се шмугнаха сред хората, грабнаха младите жени от семействата им – включително дъщерята на питащия.

– Не! – извика човекът и се опита да отблъсне дерилите. – Моля ви, недейте! – Един дерил – жилив като вълк, с кокалести израстъци под кожата и лице, което изглежда бе изгорено – изсъска, след това вдигна меча си и замахна към мъжа.

В пещерата прозвуча *дрънчене*.

Непознатият бе протегнал ръка, мечът му блокирал нападението на дерила.

Граждани, дерили и Уийликс изглежда обърнаха внимание на непознатия за пръв път. Хората се отдръпнаха от него, наобиколиха го в кръг.

След това забелязаха меча.

Този *меч*. Беше дълъг, с гладки страни, с три ясно очертани дупки в средата... беше символ, който всяко дете в страната бе научено да разпознава. Той бе символ на власт, на сила и на могъщество.

Това бе личното оръжие на Бога Крал.

Дерилът бе толкова изненадан, че не можа да направи нищо, остана с раззината уста, а непознатият замахна с меча и прониза създаването през врата. Той се движеше като светкавица, изтегли меча и се втурна напред, плащът му се разстла зад него. Стисна една от веригите, беше опитен, познаваше обстановката и се залюля на нея. Отскочи при двойка дерили, които теглеха млада жена към сцената.

Двамата паднаха безпроблемно. Те не бяха бойци от палата на Бога Крал; бяха най-обикновени грубияни.

Непознатият ги остави да се задушат в собствената си кръв.

Уийликс се разкрещя, повика войниците си. Той бееше, гласът му гърмеше, сочеше. След това млъкна, олюля се назад, когато непознатият сграбчи верига и се залюля напред, скочи шумно върху каруците. Дерилът с пурпурна кожа замахна с боздуган с огромна глава, но оръжието на Бога Крал – самият Меч на Вечността – заблестя във въздуха.

Дерилът погледна с удивление прерязания боздуган. Главата падна на земята пред каруцата. Трупът на дерила я последва след миг.

Уийликс се опита да скочи от каруцата, но падна на колене, когато тя се разтресе. Тъкмо се надигаше, когато острието се опря в гърлото му.

– Отзови ги – нареди тихо непознатият.

– Дерили! – провикна се Уийликс. – Освободете хората и се отдръпнете! Отдръпнете се!

Качулката на непознатия се беше смъкнала и откри сребрист шлем, който покриваше цялото му лице. Той изчака чудовищата да се отдръпнат зад свилите се граждани. Тогава вдигна меча – от него капеше кръвта на поразените чудовища – и посочи приличния на уста отвор към града.

– Вън. Не се връщайте никога.

Уийликс се подчини с непохватни движения, падна на земята, докато слизаше от каруцата, след това хукна навън от пещерата, последван от дерилите.

В пещерата цареше мълчание. Непознатият най-сетне вдигна ръце и свали шлема от главата си, разкри потна, русо-кестенява коса и младежко лице.

Сирис. Жертвата. Мъжът, който бе изпратен на смърт.

– Върнах се – разкри той пред гражданите.

Първа глава

– Той не трябваше да печели – изсъска господарят Рен.

Сирис чуваше разговора им от другата стая в колибата на Рен. Сирис седеше тихо, в едната ръка държеше малка купичка супа. Супа от блатни водорасли, много питателна супа. Само за воин.

Имаше вкус на помия.

– Е – обади се господарят Шана, – не можем да го виним, нали? Задето е жив, де.

– Отиде да се бие с Бога Крал – заяви господаря Хоб. – *Ние го изпратихме да се бие с Бога Крал.*

И Сирис бе заминал, точно като баща си и дядо си. Десетки бяха изпращани през вековете, винаги от същото семейство. Това семейство бе закриляно, защитавано и крието от хората в тези земи.

Жертвата, така се наричаше. Така даваха отпор. Това бе единственият начин. Живееха под тежкия юмрук на Бога Крал. Плащаха като лепта с почти всичко, което имаха,

страдаха от бруталността на хора като Уийликс, който до опита си да завземе властта бе най-обикновен бирник.

Но щяха да предприемат този бунт. Едно скрито семейство. Един воин от всяко поколение, изпратен да покаже, че хората от тези земи не бяха напълно подчинени.

Не бе задължително Жертвата да постигне успех. Не очакваха да постигнат успех. Никой не очакваше той да успее.

Мътните ме взели, помисли си Сирис и наведе глава над купичката. *Дори аз не очаквах да го победя*. Сирис бе заминал с мечтата, че може би – ако извади невероятен късмет – ще успее поне да рани Бога Крал, ще накара тиранина да прокърви.

Вместо това той посече един от *Безсмъртните*.

В съседната стая се възцари тишина, след това шепотът продължи, но вече бе толкова тих, че той не чуваше.

Наистина успях, помисли си Сирис. *Жив съм*. Едва сега започваше да осмисля истината. Сведе поглед, след това остави решително купичката. *А това означава, че никога повече няма да ми се налага да пия тази помия!*

Изправи се с усмивка. Беше мечтал какво ще се случи, ако наистина убие Бога Крал. Не смееше да се надява, въпреки това си бе позволил да мечтае. Представяше си триумф, празненства. Представяше си как се наслаждава на победата си. Странно, но не изпитваше наслада. Вместо това се чувстваше *свободен*.

Да бъде Жертвата бе доминирало всичко, което някога бе правил. С това обаче бе свършено. *Най-сетне*. Най-сетне можеше да помисли над това кой е – човекът, който би могъл да бъде, когато тежката задача вече не тегнеше на плещите му. Поколеба се, след това извади малка книжка с

дървена подвързия от джоба си. Майка му я беше дала и му беше казала да записва мислите си всяка нощ, докато пътувате към замъка на Бога Крал.

Двамата с майка си бяха сред малцината в града, които можеха да четат. Жертвата трябваше да е грамотен. Сирис не беше сигурен защо – това бе просто една традиция. За него това не беше трудна задача; бе усвоил с лекота и четенето, и писането.

Книжката беше празна. Сирис така и не написа нищо в нея и сега се чувстваше глупаво, че не е обърнал внимание на предложението на майка си. Така и не се насили да записва. Пътуваше към смъртта си, решен да отмъсти за бащите, които бяха паднали посечени от меча на Бога Крал. Не като убиеха създаването, а като се биеха с него, като доказваха, че – независимо какво си мислеше той – светът не е изцяло негов.

Майката на Сирис бе сложила и молив от въглища при книгата. Сирис посегна към него и обърна на първата страница. На нея с главни букви бе написал едно изречение.

Ненавиждам супа от блатни водорасли.

Вратата се отвори и Сирис се обърна към старейшините на града. Господарят Рен бе застанал пред всички, нисък, плешив човек с кръгло лице и червена церемониална роба, избеляла с годините.

– Сирис – заговори господарят Рен. – Питаме се... какво възнамеряваш да правиш сега?

Сирис се замисли за кратко.

– Ще отида да видя мама – отвърна той. – Предполагам, че е в града, обедно време е. Трябваше първо да отида до нейната колиба. – Тя живееше извън главната пещера, на открито.

– Да, да – съгласи се господарят Рен. – Ами след това...

– Много мислих, господарю – отвърна Сирис и прибра книжката. – Ами... да, взех решение.

– Слушам те.

– Ще отида да поплувам.

Господарят Рен примигна от изненада, след това се обърна към останалите старейшини.

– След това – продължи Сирис, – ще изям един пай с вечните малини. Разбирате ли, никога не съм вкусвал пай с вечни малини. Открай време спазвам строга диета и дори не опитвах пайовете по време на празненства и гошавки. Войнът не може да си позволи такова своеволие. – Той потри брадичка. – Всички казват, че паят от вечни малини е най-вкусният.

Надявам се да ми хареса, помисли си той. Би било жалко, ако цял живот съм завиждал на хората за едното нищо.

– Сирис – пристъпи напред господарят Рен. Очите му се стрелнаха към ъгъла на стаичката, където бе оставена бронята на Сирис, увита в плаща му и приличаше на бохча. Мечът на вечността бе подпрян на купчинката. – Но *наистина* ли го направи? Нали не си... не си се промъкнал, колкото да откраднеш меча му, нали?

– Какво? – опули се Сирис. – Не, разбира се!

Спомен за битката проблесна в ума му. Меч се сблъсква с меч. Гласът на Бога Крал, властен, пренебрежителен – същевременно изненадващо откровен. Колкото и неочаквано да бе, дуелът се оказа честен, следваше древните идеали.

– Ами другите? – попита господаря Рен. – Останалите шестима членове на Пантеона? Ти си убил краля им. Изправи ли се срещу другите?

– Дуелирах се с някакви затворници в тъмницата – отвърна Сирис. – Може и да са били важни люде, но не ми приличаха на членове на Пантеона. Поне не ги познах.

Господарят Рен погледна към останалите старейшини. Те се размърдаха, не скриха неудобството си.

– Какво? – попита Сирис.

– Сирис – продължи господаря Рен, – не можеш да останеш тук.

– Какво? Защо не!

– Ще те погнат, синко – обясни господарят Рен. – Ще дойдат да си търсят *това*. – Той погледна отново меча.

– Всички Безсмъртни копнеят да се докопат до Меча на Вечността – поясни застаналия зад Рен господар Ханан. – Всички го знаят.

– Ще се ядосат – добави господарят Хорд. – На теб ще се ядосат заради онова, което си сторил.

– Не можем да ти позволим да останеш в града – уточни господарят Рен. – Заради доброто на всички нас трябва да си вървиш, Сирис.

– Пращате ме в изгнание ли? – попита Сирис. – Мътните ме взели... аз ви *спасих*. Спасих всички ви!

– И сме ти благодарни – кимна господарят Рен.

Неколцина от другите изглежда не бяха съгласни. Само преди седмица тези хора бяха вдигали тостове за храбростта му. Бяха го изпратили с гощавка и фанфари. Възхваляваха го, превъзнасяха го. *Те не са искали да победя*, помисли си той и погледна враждебните очи. *Те се страхуват. Говореха за свобода, но ето че не знаят какво да правят с нея.*

– Трябва да си вървиш бързо – настоя Рен. – Изпратихме послание до лорд Уийликс, каним го да се върне.

– Този ли? – попита Сирис. – Ще се преклоните пред този *плъх*?

– Най-добрата ни надежда в момента – уточни господарят Хорд – е да се покажем смирени и мирни. Готови да се преклоним. Когато другите богове дойдат да търсят, не бива да заварят разбунтувал се град.

– Това е най-добрият начин, Сирис – заяви господарят Рен.

– Били сте роби толкова дълго – изсъска Сирис, – че не знаете по какъв друг начин да живеете. Вие сте глупаци! Деца. – Усети, че крещи. – След толкова векове, гощавки и мечти сега се отказвате от всичко! И ме изхвърляте!

Старейшините се отдръпнаха, стреснати от гнева му. Бяха ужасени.

Сирис стисна юмруци, но след това усети, че гневът му се топи. Не можеше да им се гневи. Можеше единствено да ги съжалява.

– Добре – сопна се той и пристъпи към бронята си. – Добре, заминавам си.

Час по-късно Сирис вдигна стара, изхабена брадва. Острието ѝ беше нащърбено, дръжката посивяла, напукана от годините. Вдигна я, прецени тежестта ѝ и се постара да не обръща внимание на вихрушката от чувства, която бушуваше в него. Предателство. Разочарование. Гняв.

Обучението му помогна да пропъди всичко това за момент, докато оглеждаше брадвата. В представите си видя начините, по които може да я използва, за да спечели битка.

Ще размаже коленете на врага, след това ще забие брадвата в гърдите му, докато той пада...

Ще пререже врата с ожесточен удар, ще използва дългата дръжка за повече устойчивост...

Ще блъска брадвата по щита на противника много пъти, за да изгуби равновесие, след това ще отстъпи и ще нанесе неочакван десен удар...

Вдигна брадвата...

...след това я заби в цепеница, поставена върху пъна пред него. Не уцели средата и брадвата *се отплесна*, сякаш дървото беше камък. Сирис изръмжа и замахна отново, но този път успя единствено да издялка треска отстрани.

– Мътните да те вземат дано – рече той и отпусна брадвата на рамо. – Сеченето на дърва е много по-трудно, отколкото изглежда.

– Сирис? – повика го шокиран глас.

Той вдигна поглед. Жена на средна възраст бе застанала на пътеката към колибата, стиснала ведро с вода. Косата ѝ започваше да посребрява, дрехите ѝ бяха изработени от най-обикновена вълна. Майка му, Миан.

Майка му щеше да знае какво да прави. Миан беше непоклатима, също като стария път, като канарата извън града. Като дете се бе опитвал да пренебрегне това. Макар да изглеждаше лесно, той не успя да помръдне на сантиметър.

– Мамо – отпусна той брадвата. Нея я нямаше в колибата, когато той пристигна преди половин час. Беше отишла за вода. Трябваше да се сети. Той винаги вършеше това вместо нея, тъй като тичането до реката и връщането беше добра тренировка.

– Сирис! – рече тя и остави ведрото. Забърза към него, пристъпи с куцукане заради падането си преди десет години. Пое нежно ръцете му. – Най-сетне ти е дошъл акълът в главата! Отказал си да отидеш в замъка на Бога Крал! О,

светлини небесни, момче! Не съм и предполагала, че ще се опомниш. Сега...

Тя замълча, когато видя предмета, който Сирис бе оставил до купчината с дърва. Мечът на Вечността. Той сякаш грееше под лъчите на слънцето.

– Мътните ме взели – прошепна Миан и вдигна ръка към устата си. – В името на седмината лордове, които сеят ужас. Ти си успял! Убил си го!

Сирис заби брадвата в пъна. И този път не уцели центъра. *Заради текстурата е*, помисли си той. *Опитвам се да я забия напъряко, вместо по посока на треските.*

Странно. Можеше да убие човек по седемнайсет начина с тази брадва. Можеше да си представи безупречно всеки един от тях, можеше да усети как тялото му се движи. Само че не можеше да нацепи дърва. Никога не бе пробвал досега.

– Значи не ти е дошъл акъл в главата – продължи Миан.

– Не – отвърна Сирис.

Майка му не искаше той да занимава. Не че показваше явно нежеланието си. Не искаше да се изправи срещу останалите от града – останалата част от земите, – които смятаха, че това е неговата съдба и привилегия. Може и да бе усетила по някакъв начин, че това наистина е неговата съдба. Той никога не се замисли сериозно над възможността да избяга. Това щеше да бъде също като... като да се изкачи по най-високата планина в света, а на десет крачки от върха да се откаже.

Не, тя не се опита да застане на пътя на обучението и тренировките му. Но коя майка би искала синът ѝ да отиде на сигурна смърт? Опита се да го разубеди в нощта преди Пиршеството в чест на Жертвата, най-отявленият

й опит. Тогава обаче беше прекалено късно. Късно бе и за двамата.

– Трябва да те заведем в града – възкликна тя. – Да поговориш със старейшините. Ще има празненство! Парти-та! Танци и... и... Ама какво е това изражение по лицето ти, сине?

– Вече бях в града – рече той и дръпна ръка от нейната. – Няма да има никакво празненство, мамо. Те ме прогониха.

– Прогонили са те... Защо ще те... – Тя замълча и го погледна. – Тези мизерни глупци. Страхуват се, нали?

– Имат основателна причина да се страхуват – отвърна Сирис, остави брадвата и седна на пъна. – Прави са. Ще дойдат да ме търсят.

– Това са глупости – заяви тя и коленичи до него. – Синко, няма да те изпращам пак. Не мога да го преживея отново.

Той вдигна поглед, но не каза нищо. Може би ако разчиташе на подкрепата на града, щеше да остане. Но след като до него бе единствено майка му... Не. Не можеше да я излага на опасност.

Защо тогава дойде при нея? *Защото исках да знам, помисли си той. Защото трябваше да ѝ покажа, че съм жив.* Може би щеше да е по-благоразумно да остане надалеч.

– Нали няма да ме караш да избирам? – попита тя.

Той се поколеба, след това поклати глава.

Пръстите ѝ стиснаха ръката му.

– Воин до самия край – прошепна тя. – Нека поне да ти стотвя едно хубаво ястие. След това може да поговорим още.

Той се почувства значително по-добре, след като се нахрани. За съжаление, майка му нямаше вечни малини за

пай, но му направи прасковен коблер. Той записа внимателно в книжката:

Обичам прасковен коблер. Определено обичам прасковен коблер.

– Колко пъти само се опитвах да те накарам да хапнеш това, докато растеше – отбеляза тя, както бе седнала срещу него на масата, докато го наблюдаваше как загребва последната хапка.

– Десетки – отвърна той.

– А ти отказваше всеки път.

– Ами... – Трудно беше да обясни. Знаеше задълженията си. Знаеше ги още от дете. Очакванията на града го караха да поддържа високи стандарти, но истината бе, че той се опитваше да ги оправдае.

– Открай време беше странно дете – рече тя. – Толкова сериозно. Изпълнително. Устремено. Понякога не се чувствах като твоя майка, по-скоро като... ханджийка. Дори когато беше млад.

Чувстваше се неловко, когато тя говореше по този начин.

– Никога не говориш за татко. И той ли беше същият?

– Не го познавах дълго – призна замислено тя. – Странни думи, нали? Запознахме се сякаш беше сън, оженихме се за по-малко от месец. След това той замина, трябваше да стане Жертва. Остави ме с теб.

Тя беше дошла в Дремова Паст, за да се махне от стария си живот. Имаше братовчеди тук, макар да не беше близка с тях. И той не се сближи с тях, въпреки че хората от града все разправяха, че били горди да са сред онези, отгледали Жертвата.

– Имаше цел и устрем – кимна тя. – Също като теб.